

Somnis posposats

«La millor manera de fer realitat els somnis col·lectius rau en la capacitat per escollir els que siguin més globals, més compartits, més de tothom»

Un cop resultat en el congrés de Junts que la facció Turull i el postconvergentisme guanyaven la partida als de Borràs i la seva aposta per la confrontació, es va fer més evident el que serà el futur polític a Catalunya: en els dos partits de govern, condemnats a entendre's, han quedat posposats els somnis d'independència sine die, i l'única incògnita a resoldre és si les pròximes eleccions autonòmiques revalidaran el triomf del sobiranisme o el de les esquerres, que no necessàriament han de protagonitzar els mateixos.

En totes dues alternatives el paper d'una pragmàtica ERC serà protagonista, però la seva influència en la política estatal desapareixerà amb la derrota de Pedro Sánchez (o de qui el substitueixi) a les urnes l'any 2023, el que pot significar un canvi en els eventuals negociadors catalans amb Feijóo: recordem que aquest dirigent popular ja no és el Rajoy que va aplicar l'article 155 de la Constitució en els temps de la fúria, ara ja tan llunyans. Els canvis que s'albiren en la ràdio i la televisió públiques catalanes evidencien un canvi de tendència en la comunicació que va en la mateixa direcció: menys política i més temes socials, sigui perquè la gent ho vol o perquè es vol que sigui el que la gent vulgui.

Aquests dies recordem l'any 1992, quan els somnis eren molt més de tots i, a partir de la declaració de Barcelona com a seu dels Jocs Olímpics, sense dubte força més realistes que els que han acompanyat la meitat dels catalans durant un temps, el mateix període en què l'altra part ho veia com un malson. D'aquell somni compartit va sorgir una Barcelona potent que ocupà un lloc en el mapa internacional. Amb aquest altre somni inapel·lablement polaritzant, Catalunya va ser tristament famosa en el món, mentre deixàvem Barcelona en mans d'una incompetència mai vista, quasi capaç d'esborrar el que es va construir gràcies a una confluència màgica i còsmica de forces, esforços i providència.

De vegades posposar somnis és una bona opció. En el posposat somni de la independència alguns agafaran força, altres oblidaran ferides, els que més seran ja d'una generació que no recordi amb odi el xoc i els seus efectes, però que no s'oblidi que la millor manera de fer realitat els somnis col·lectius rau en la capacitat per escollir els que siguin més globals, més compartits, més de tothom. Ho és aquest? No és fàcil trobar un com els dels Jocs, no, però qui ha dit que res d'important ho sigui?